

No calia ser gaire perspicaç per adonar-se que el Jordi Marsans era un paio important. La primera evidència era que tenia un gran despatx en el pis principal d'un edifici modernista, d'aquests amb relleus vegetals esculpits a la façana, tribuna senyorial i balcons amb barana de ferro recargolat. Altres indicis del seu ascens social eren una placa daurada amb el seu nom a l'entrada (impol·luta, d'aquelles que pots fer servir de mirall per pentinar-t'hi), una litografia de Tàpies al rebedor i una noia de somriure promiscu que li feia de secretària. Tenia cara de bleada i parlava aixafant sense manies la llengua.

—¿Què *dessitxa*? —em va preguntar mentre m'envernissava amb una mirada escèptica, com si dubtés que jo pogués ser un client de Jordi Marsans. Què hi farem: els cabells llargs, el rostre xuclat i la barba de tres dies no m'afavoreixen. És el preu d'anar d'alternatiu per la vida.

—Vinc a veure el Jordi Marsans —li vaig dir sense perdre la calma, com ho faria Clint Eastwood si visqués a Barcelona i anés a veure un client.

—¿Ha quedat amb ell?

—M'està esperant —aquí em vaig permetre un somriure sec—. Em dic Max Riera.

—Un *segundet*, sisplau, senyor Riera.

Ves per on, en pocs segons havia passat de ser un «què deu voler aquest pollós» a «senyor Riera». Coses de la hipocresia social.

La secretària va desaparèixer remenant el cul rere la gran porta de roure. La faldilla massa ajustada deixava endevinar que duia tanga i que volia que tothom ho sabés. Al cap de res va treure el cap per dir-me que ja podia passar, que el senyor Jordi Marsans m'estava esperant.

A hores d'ara jo ja estava convençut que el Marsans era algú. Potser per això em va estranyar descobrir que el seu aspecte era el d'un venedor de cotxes de segona mà a qui les coses no li van gaire bé: americana arrugada, coll de la camisa brut i nus de la corbata afluixat. Suava. Pel que es veia, devia ser un d'aquells infeliços que suen a tota hora, fins i tot a l'hivern.

El despatx li anava clarament gran. Quan em va veure entrar, es va aixecar com impulsat per una molla i em va allargar una manota suada mentre em demostrava que era tot un campió en l'art d'embarbussar-se.

—Vostè és el Rax, suposo —va fer un somriure liró—. Rax Miera.

—Max Riera —el vaig corregir.

—Això, això —va riure.

A primer cop d'ull li vaig calcular uns cinquanta anys, cent quilos de pes i metre seixanta d'alçada,

però el que més em sorprenia del seu aspecte era un bigotet ridícul, un caminet de formigues que molt probablement buscava desviar l'atenció d'una cara massa rodona i vulgar, amb unes orelles com pàm-pols i una calba com una bola de billar.

El despatx era pretensions, amb una gran taula de fusta d'olivera, sostre alt, motlures a les sanefes, un armari modernista amb porta de mirall i un tresillo amb la fusta pintada de color daurat i tapisseria florejada, de colors llampants, que buscava fer-se perdonar el fet de ser un tresillo dels de tota la vida. La rajola hidràulica i la porta balconera, que donava a les fulles dels plàtans dels Jardinets de Gràcia, encomanaven una sensació de frescor i d'espai privilegiat. El dissenyador, fent gala d'una imaginació desbordant, havia penjat a la paret de darrere la taula una litografia de Miró en comptes de l'habitual de Tàpies. Estrella blava, punt roig, lluna groga, gargots, etcètera.

—No sé per on començar... —el Marsans es va passar el mocador desplegat per la calba, com si negés una bola de bitlles, mentre seia a la punta d'una butaca i em convidava a mi a fer-ho al sofà.

—Faci-ho pel començament —li vaig aconsellar, procurant transmetre-li la idea que tenia al davant un professional de cap a peus—. Acostuma a ser la millor manera.

—Sí, sí, esclar... —Uf, aquell home era una fàbrica inescotable de suor—. Bé, doncs, fa uns mesos vaig comprar una casa a *Fromentera*.

—*Formentera*.

—Sí, això, *Fromentera*... Pel que m'han dit, vostè coneix bé l'illa, ¿oi?

—La conec —vaig acceptar, encara que hauria estat millor dir que l'havia conegut, en passat, ja que feia una pila d'anys que no hi anava. Hi havia viscut mig any als primers setanta, fent de hippy a la costa de Migjorn, estirat al sol com un llangardaix, nedant en pilotes, fent l'amor en tots els idiomes possibles, fumant porros a l'ombra de les figueres, combregant amb drogues psicodèliques i badant mentre mirava passar els núvols.

—Com li deia, m'hi vaig comprar una casa i, en fi, el *poblema* —hi va posar les cometes amb els dits— va venir quan la dona va insistir en *redrissenyar* la casa. Sap què vull dir, ¿oi?

—Em temo que sí.

—Em va dir que ella s'ocuparia de tot, que l'únic que hauria de fer jo seria...

—¿Pagar les factures?

—Això mateix: pagar les *fractures* —va fer una rialleta—. Veig que les coneix bé, les dones, vostè. Volia *ensanxar* finestres, tirar envans, fer una piscina... En fi, les coses que acostumen a fer les dones. Jo la vaig deixar fer, esclar. Almenys així la tenia entretinguda i no dallò... —nova rialleta—. Però el *poblema* va sorgir quan l'*excravadora* va començar a fer un sot per a la piscina. No havia baixat ni un parell de metres que van trobar uns ossos.

—¿Uns ossos? —vaig arrufar el nas. De sobte, la narració del Marsans es posava interessant.

—Sí, sí, uns ossos humans... —es va tornar a pas-

sar el mocador per la calba per eixugar una nova onada de suor—. Vam avisar la Guàrdia Civil, que va parar les obres i es va endur els ossos per analitzar-los. Ens van dir que els enviarien al forense d'Eivissa i que ja ens dirien el què. ¿Què li sembla?

El Marsans va esbufegar i es va deixar caure enrere, fins a topar amb el respatller de la butaca. Ara que ja havia buidat el pap, devia pensar que era el meu torn.

—Si ja se n'ocupa la Guàrdia Civil, ¿què hi pinto jo? —li vaig plantejar.

—A la meva dona no li agrada gens tot aquest merder —va alçar les celles—. Ha comprat la casa dels seus somnis i, ¿què és el que hi troba abans d'estrenar-la? Un cadàver.

—En general, a la gent no li sol agradar trobar morts enterrats al jardí —vaig filosofar.

—Veig que vostè té molta *psicologia*... —va aprovar el meu comentari—. Doncs, bé, ara la Clotilde, perquè la meva dona es diu Clotilde —va riure, com si trobés el nom ridícul— s'ha plantat i em diu que fins que no s'aclareixi de qui són aquests ossos, no pensa tornar a *Fromentera*. ¿Què li sembla?

—Raonable.

—Sí, esclar, molt raonable... —va remenar el cap a banda i banda—, però jo no he comprat una casa per tenir-la abandonada i veure com va caient a trosos. O, pitjor encara, perquè se m'hi fiquin uns pollosos amb grenyes i gossos plens de puces...

—¿Vol dir uns okupes?

—Justa la fusta: uns okupes... Però anem al gra:

el que vull és que es faci càrrec del cas. A la Clotilde li fa la impressió que la Guàrdia Civil s'ho pren amb molta *patxorra*... Es tractaria que vostè mirés d'accelerar-ho. M'entén, ¿oi?

El vaig informar de quins eren els meus honoraris com a detectiu, doblant el que cobrava normalment (el despatx s'ho mereixia), i vaig afegir que m'hauria de pagar una gratificació si aconseguia resoldre el cas abans de dos mesos. Hi va estar d'acord i em va passar un sobre que ja tenia preparat. A dins hi havia un feix de bitllets de cent euros. Em vaig entretenir a comptar-los: n'hi havia vint, és a dir, dos mil euros. Suficient per viure bé una temporada.

—És una *cantitat* a compte —em va informar, sec—. Signi aquest rebut i ja em portarà els *justificants*. Si en necessita més, ja m'ho farà saber. A mi, o a la meva secretària, la Moni.

Quedava clar que els diners no eren un *poblema* per a Jordi Marsans.

Un cop entesos, el Marsans es va aixecar per treure una carpeta rosa d'un calaix. Me la va passar mentre em deia que «aquí hi ha tot el que fa *preferència* al cas» i em va insistir que no en digués ni una paraula a la Guàrdia Civil, ja que estava segur que no els agradaria saber que havia contractat un detectiu. Li vaig dir que no patís, que seria la discreció en persona, i vaig afegir que necessitava algunes dades. Per començar, quan havia comprat la casa i a qui.

—Tot ho vaig fer a través d'una agència d'allà

—em va dir—. De fet, va ser la dona la que es va enamorar de la casa després de veure'n una foto en una revista a la perruqueria. Va anar a *Fromentera*, va visitar la casa, la va trobar *perfecta* i em va dir que l'havia de comprar sens falta.

—I vostè ho va fer.

—Vostè no coneix la Clotilde —va riure—. ¡Esclar que ho vaig fer! Quan a la meua dona se li posa una cosa entre cella i cella no tinc més remei que *apetxugar*.

—¿Qui era l'anterior propietari?

—Era el dallò... sí, home, un mallorquí... El vaig conèixer quan vam firmar la compra-venda. Molt educat, molt cavalleresc... Trobarà el seu nom en aquests papers —va donar un cop amb la mà plana a la carpeta abans de passar-me-la—. Bé, ho hem de deixar aquí.

—Molt bé —em vaig aixecar per marxar, però el Marsans em va frenar amb una última observació.

—Me'n descuidava. Aquí té les claus de Can Pi —em va passar un clauer mentre m'acompanyava a la porta—. S'hi pot instal·lar mentre duri la investigació. Més val que hi visqui algú, ja que la dona no dallò... Si hi ha algun *poblema*, parli amb els masovers, que viuen a la casa del costat. Són bona gent, pagesos de tota la vida sense cap malícia. Ells em cuiden la casa quan no hi som i procuren que no hi falti de res. ¿Entesos?

Vaig tornar a encaixar la mà suada del Marsans i, quan ja sortia, vaig recordar que per telèfon m'havia parlat d'un amic comú. Ara que estava clar que

faríem negocis plegats, tenia curiositat per saber de qui es tractava.

—És un dallò, un periodista... el Roc Duran —em va dir.

—¡El Roc!

—Parlo amb ell sovint d'*assuntus* econòmics, li tinc molta confiança. Quan li vaig explicar «el *poblema* de *Fromentera*», em va dir que el millor que podia fer era contractar un detectiu i que vostè era la persona adequada, ja que, a més de ser un bon *sabuessu*, ha viscut a *Fromentera* i coneix *perfectament* l'illa.

Em va fer gràcia que el Roc tornés a treure el cap. Ell era així; quan menys t'ho esperaves, irrompia en escena com un cavall sicilià. De fet, feia mesos que no en sabia res, sobretot des que havia tingut un infart i la dona l'havia convençut de deixar la plaça Reial per anar a viure a la part alta de Barcelona, on els carrers són més tranquils, l'aire més net, la gent més rica i estirada i el preu per metre quadrat molt més elevat.

Ara que ja no érem veïns, semblava que s'havia esfumat de la meua vida, però, fidel al seu esperit torracollons, reapareixia quan menys m'ho esperava. El Roc era així: un amic irreductible, un gat amb set vides sempre disposat a donar-me un cop de mà, ho volgués o no, i a convertir-me, en aquest cas, en el *sabuessu* que hauria de mirar de resoldre el *poblema* de *Fromentera*.